

**JØRN
LIER
HORST**

CLUE

**ZÁHADA
MALTEZSKÝCH
HODIN**

≡ KNIHA ZLIN

Záhada maltézských hodin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Záhada maltézských hodin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TriX

**JØRN
LIER
HORST**

**ZÁHADA
MALTĚZSKÝCH
HODIN**

V překladu Pavly Nejedly

≡ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Kagge Forlag AS, 2012
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Pavla Nejedly, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7473-612-4
ISBN e-knihy 978-80-7473-857-9 (1. zveřejnění, 2019)

Obsah

1	Noční návštěva	9
2	Staré novinky	14
3	Není červená jako červená	19
4	Maltézské hodiny	26
5	Uprchlík	31
6	Dvanáctá odbila	37
7	Poslední slova	41
8	Wiganderův statek	47
9	Klíč	57
10	Čas plyne	63
11	Využít čas	70
12	Nálezne	75
13	Prosím, nerušit	81
14	Schůzka	86
15	Dlouhým dnem vstříc noci	94
16	L.	100
17	Dům na pláži	106
18	Červená	112
19	246/312-3	116
20	Zed'	122
21	Cesta dál	127
22	Čas utíká	133
23	Čerstvý vzduch	140
24	Pozdní host	145

Cecílie Gaatheová bydlí se svým tátou Alanem W. Gaathem v penzionu Perla, který táta vlastní a vede. Její maminka, Iselin Gaatheová, loni za záhadných okolností utonula ve Škunerové zátoce.

Leo Bast se do Škunerové zátoky přistěhoval teprve nedávno. Bydlí v soukromé části penzionu se svojí mámou Rebekou, která nově nastoupila na místo hotelové provozní. Leovi rodiče jsou rozvedení. Táta je novinář a žije v Dubaji.

Une Flakerová bydlí s rodiči a dvěma bratry ve staré kapitánské vile na východě Škunerové zátoky. Tam žije odjakživa. Její táta, Widar Flaker, je rybář a maminka pracuje jako učitelka ve městě.

Egon je Unin pes. Říká mu Egon, protože má velké ego – je tvrdohlavý a dělá si, co chce. Je to voříšek, Une sahá ke kolenům, má hnědou huňatou srst, dlouhý ocas a studený čumák. Prý je to potomek policejního psa.

Penzion Perla postavil Cecíliin prapradědeček před více než sto lety. Tehdy hosté připlouvali parníkem k lodnímu molu nebo přijížděli vlakem do města a odtud pak pokračovali až k pobřeží v kočárech tažených koňmi. Za války dům zabrali Němci a ubytovali v něm důstojníky. Místo pak střídalo majitele, až dům znovu koupili Cecíliini rodiče, zrenovovali ho a začali pokoje pronajímat hostům. Cecílie s tatínkem bydlí v prvním patře soukromé části penzionu. Stejně tak i Leo se svojí mámou. Vysoko nad celý penzion se tyčí věž s pokojíkem.

**„Co je tedy čas? Když se mě na to nikdo
neptá, vím to. Kdybych to ale chtěl tomu,
kdo se ptá, vysvětlit, nevím.“**

SVATÝ AUGUSTIN, 354–430 n. l.

Noční návštěva

Cecílii Gaatheovou probudil nějaký šramot. Nevěděla, co přesně slyšela, něco ji však vytrhlo ze spánku.

Ve starém domě, jako byl ten jejich, se ozývalo leccos. Dřevo vrzalo, voda v trubkách hučela a někteří hosté se vraceli pozdě. Na všechny tyhle noční zvuky si zvykla, ale teď ji probudilo něco jiného. Něco cizího.

Netušila, kolik je hodin, jen že musí být ještě úplná noc. Roleta v okně byla stažená, ale jakmile se venku začalo rozednívat, bývalo po obou stranách vidět světlo. Protože teď ale ležela v naprosté tmě, muselo do svítání ještě několik hodin zbývat. Jenom díky úzkému proužku světla zpod dveří malé koupelny rozeznávala v pokoji obrysy nábytku.

Dlouho nemohla usnout. To kvůli té fotce. Fotce maminky, která loni v létě zmizela.

Snímek jí přinesla Ebba, jejich stálý letní host. Byla u nich i tenkrát, když Cecíliina maminka zmizela. Když letos znovu přijela, ukázala Cecílii fotografii z loňské letní slavnosti. Maminka na ní vypadala přesně tak, jak si ji Cecílie pamatovala. Hezká a usměvavá, jenže jen pár minut potom, co fotka vznikla, zmizela.

Vlastně pořádně nevěděli, co se toho večera seběhlo, a snímek to všechno ještě víc zamotal. Cecílie to zatím nikomu neřekla, ale na fotce měla máma jiné šaty, než ve kterých ji pak nakonec našli.

Najednou se to ozvalo znovu. Přicházelo to zvenku. Tlumený šramot, jako by byl někdo hned za zdí a našlapoval v trávě. Pak to zase utichlo.

Cecílie ležela bez hnutí a snažila se zachytit další zvuky. Někde v dálce štěkal pes, ale přímo za oknem bylo ticho.

Tenhle pokoj neměla ráda. Pokoj číslo 118. Obyčejný pokoj pro hosty, ale vedl do zadního traktu a neměl výhled, který si většina hostů přála. Její vlastní pokojík se nacházel v soukromé části penzionu, kde měli s tátou malý obývací, kuchyni a dvě ložnice. Ale poté, co táta zrenovoval většinu pokojů pro hosty, pustil se do jejich bytu. Strhli dřevěné obložení stěn i stropu a všude stály plechovky od barev. Dokud pokoje nebudou opravené, musejí spát někde jinde. Cecílie dostala pokoj číslo 118. Táta spal přes chodbu, v pokoji ještě o něco menším než její.

Cecílii se na stoosmnáctce líbilo jen to, že z něj vedly dveře na malou terasu a do zahrady za domem. Navíc měla i vlastní koupelnu. Když brzy ráno vstávala kvůli brigádě ve snídaňové jídelně, kde měla na starost servírování jídla, mohla skočit nejdříve do sprchy a pak rovnou vyrazit do práce. To byl taky důvod, proč nenocovala ve věžní místnosti, přestože ji měla nejraději z celého domu. Věž čněla vysoko nad vše ostatní a měla okna na všechny strany. Tam se Cecílie cítila volná jako pták. Když byla doma, zdržovala se nejčastěji právě tam. Tedy s výjimkou nocí, v noci spávala v soukromé části – nebo jako teď: ve stísněném a neosobním pokoji číslo 118.

Polkla, nadechla se a zadržela dech.

Zamkla vlastně dveře do zahrady?

Snažila se rozpomenout, ale myšlenky se jí pořád rozutíkávaly. Vtom ten zvuk zvenku zaslechla znovu. Teď to znělo jako kroky. A pak jako by něco škrábalo zvenčí po zdi.

Ani nedutala a neslyšně se schoulila pod pokrývkou. Možná si to jenom namlouvá, pomyslela si ve snaze zahnat strach. V poslední době se toho stalo tolik. Vracelo se jí to ve snech. Nešlo jen o maminčinu smrt. Týkalo se to i událostí, ke kterým došlo před pár týdny, kdy na pláži našla mrtvého člověka. Když večer zavřela oči, stále ještě ho před sebou viděla, ztuhlého a studeného, s vytetovaným mlokem na bledé paži.

Zase ten zvuk.

Cecilie se pokusila polknout, až se jí napjaly svaly na krku, ale z rozčilení jí tak vyschlo v puse, že se jí to nepodařilo.

Pokud venku někdo v noci slídí, kdo to je a co chce? Samozřejmě to mohl být zloděj, ale napadalo ji něco ještě mnohem horšího. Mohl to být někdo, kdo se přišel pomstít. Mrtvý muž, který se jí vracel ve snech, nebyl sám a ona se spolu s Leem a Une postarala o to, že spousta jemu podobných se stejným tetováním skončila za mřížemi.

Další myšlenka přebila tu předchozí.

Mohlo to mít něco společného s maminkou. Od té doby, co se jí do rukou dostala ta fotka, věřila čím dál míň, že maminčina smrt byla nehoda, jak tvrdila policie. Proč by jinak odcházela z letní slavnosti? A proč by si předtím převlékala šaty?

Pak tyhle myšlenky zahнала. Musí to být nějaké zvíře, pomyslela si. Šramot má určitě na svědomí srnka, která přišla z lesa až k penzionu a teď se tu pase. Už je tady několikrát zahlédla, když se probudila časně ráno. Klidně se odvážily až do jabloňového sadu.

Cecilie ležela bez hnutí a pohled upírala ke dveřím na terasu. Než si šla lehnout, otevřela je dokořán a pořádně vyvětrala, jak to večer vždycky dělávala. Aby dovnitř pustila svěží letní vzduch, říkávala maminka. Otevřenými dveřmi vyšla bosa do zvlhlé

trávy, a když se vracela, otřela si nohy od rosy o rohožku. Dveře za sebou zavřela, ale zamkla je? Byla to taková každodenní rutina, jakou si člověk buď nepamatuje, nebo není schopný rozlišit, jestli to bylo včera nebo předevčírem. Většinou zamykala, ale udělala to dnes večer?

Snažila se zachytit další pohyb, ale nic neslyšela. Pohledem těkala mezi dveřmi a mobilem, který ležel na nočním stolku. Byl vypnutý a Cecílie se ani nepokusila natáhnout ruku a zapnout ho. Táta spal přes chodbu. Určitě by ji slyšel, kdyby dost nahlas zakřičela, ale nějak se k tomu nemohla přimět. Jen dál napínala uši. Slyšela ale jenom vlastní dech. Jenže teď!

V prknech na verandě zavržalo.

Srdce se jí rozbušilo splašeným tempem. Jako by z ní vypumpovalo veškerou sílu. Zimničně se třásla a zároveň se potila, jako by jí bylo horko.

Teď si byla jistá. Venku někdo byl. Někdo stál za dveřmi.

Cecílie otevřela pusou, ale nevydala ani hlásku.

Zvenku vzal někdo za kliku a pomalu ji stiskl.

Staré novinky

Dveře musely být zamčené.

Pár vteřin někdo držel kliku stisknutou a pak ji zase opatrně pustil.

Cecílie zírala na dveře tak dlouho, dokud noc nevystřídalo šedivé svítání. Pak ji přemohl spánek, a když zazvonil budík, proudilo do pokoje škvírami kolem rolety světlo. Ve sluneční záři najednou Cecílii noc připadala neskutečná a vrtalo jí hlavou, jestli ty zvuky, co slyšela, než usnula, nebyly jen další zlý sen.

V kuchyni byl jen Edgar. Měl už uvařenou kávu a na sporáku právě opékal slaninu a párečky.

Cecílie zašla do chladicí místnosti pro tácy se šunkou, sýry a různými pomazánkami na chleba a nesla je do jídelny. První host už byl na svém místě. Jmenoval se Frank Kobolt a v penzionu bydlel už čtyři dny. Seděl u stolu úplně vzadu a listoval novinami.

Cecilie okénkem v kuchyňských dveřích pozorovala, jak si nabírá jídlo. Bylo na něm něco divného, nevěděla co přesně, jen z něj vždycky měla takový nepříjemný pocit, když ho potkala.

Většina hostů si přála pokoj s výhledem na moře, ale Frank Kobolt si vyžádal pokoj na opačné straně. S okny obrácenými na rozlehlou planinu a hory za hotelem. Možná měl raději svítání než západy slunce nad mořem, přemýšlela. Každopádně byl vzhůru brzo. Bylo teprve sedm a nikdo další z hostů zatím na snídani nedorazil.

Cecilie si muže důkladně prohlížela. Tipovala, že je o něco mladší než její táta, možná něco přes čtyřicet, ale byl mohutnější a svalnatější. Na hlavě mu rostla bujná čupřina tmavých vlasů. Měl širokou tvář s výraznou bradou. Oči měl blízko u sebe a krabatil čelo, zřejmě se soustředil na to, co čte.

Na sobě měl černý rolák, přestože to vypadalo na teplý letní den, špinavé sportovní boty a černé kalhoty se zaprášenými nohavicemi u kotníků. Nejspíš vstal hodně brzy a už před snídání se šel projít.

Muž na okamžik vzhlédl od novin, přejel přísným pohledem po místnosti a zvedl šálek k ústům. Podle toho, jak hrneček naklonil, Cecilie poznala, že právě dopil. Vzala konvici a vydala se k němu.

Každé ráno sedával u stejného stolu, úplně vzadu. Jako by nechtěl, aby mu kdokoliv seděl za zády, nebo měl strach, aby mu nic neuteklo.

„Můžu vám dolít?“ zeptala se Cecílie a zvedla konvici.

Muž se na ni podíval. Měl tmavě šedé oči. Od levého ucha se mu přes tvář táhla jizva a Cecílie se musela hodně soustředit, aby se nepřestala usmívat.

„Ano, díky,“ přikývl a nastavil šálek.

Dolila mu a jejich pohledy se znovu střetly. Zarážilo ji, jak je bledý, jako by letos v létě snad ani nebyl venku.

Muž poděkoval a odložil noviny. Šustily jako starý, přeschlý papír.

Dveře z kuchyně se otevřely a vešel Edgar s čerstvě upečenými houskami. Když zase zmizel, zůstala po něm v jídelně vůně čerstvého pečiva.

Na snídani dorazil další z hostů. Pan Aleksander sen, starý hodinář. Věděla, co dělá, protože tatínkovi slíbil, že opraví staré hodiny v recepci. Kdysi se zastavily a od té doby ukazovaly za pět minut půl jedné.

Starý pán vyndal z malé kapsičky vpředu na vestě kapesní hodinky, mrkl na ně, spokojeně přikývl a zase je zandal zpátky. Ze stojanu si vzal jedny noviny, vsunul si je pod paži a šel si nabrat jídlo.

Cecílie se podívala na hodinky. Brzy se jídelna zaplní hosty. Podávání snídaní byla vlastně skvělá prázdninová brigáda. Ráda vstávala brzy, a když po pár hodinách uklidila po posledních hostech stoly, měla zbytek dne pro sebe.

Vzala čajovou konvici a zamířila k hodinářovu stolu. Usmál se a nastavil jí hrnek.

„Budete mít dneska čas na ty hodiny, pane Aleksandersene?“ zeptala se ho, aby mu připomněla, co tatínkovi slíbil.

„Prosím?“

„Ty hodiny v recepci,“ vysvětlila a dolila mu čaj.

„Ach tak, ano, to bych měl zvládnout,“ odpověděl a rozložil si noviny.

Cecilie ještě nestihla do dnešních novin pořádně nahlédnout, ale všimla si, že ty, které se chystal číst pan Aleksandersen, měly jiné titulky než noviny Franka Kobolta od zadního stolu. A to bylo trochu podivné. Byly to totiž stejné noviny, oboje to byly VG.

LUPIČ NA ÚTĚKU, tak zněl palcový titulek na úvodní stránce hodinářových novin. Pod ním byla fotografie nějakého muže, pořízená určitě při zatýkání. Byl na ní jeho obličej zepředu a ze strany. Popisek pod fotkou celý přečíst nedokázala, ale pochytila z něj, že policie varuje před uprchlým vězněm.

To v Cecílii probudilo zvědavost. V jídelně měli vždycky každé noviny ve dvou exemplářích, tak šla najít ty druhé, aby si mohla o uprchlém vězni přečíst. Těsně před ní si však noviny vzala s sebou ke stolu jedna mladá paní. A do jídelny právě začali proudit další hosté, takže by Cecilie stejně neměla na čtení čas. Ještě že jí za chvíli přijde pomoci Leo.

Leo se k nim přistěhoval před měsícem, když jeho máma v hotelu dostala místo provozní. Tu práci dělávala Cecíliina maminka, než umřela. Tatínek potřeboval pomoc. A tak jako nová posila nastoupila Rebeka Bastová.

Cecílie měla Lea ráda. Byl prima. A taky byl vtipný. Ale uměl být i vážný a tak nějak vždycky chápal, co měla na mysli. Jeho táta žije v Dubaji a pracuje pro arabskou televizní stanici jako novinář. Cecílie ho nikdy neviděla, ale nejspíš po něm má Leo tmavé vlasy a snědou, jakoby opálenou pleť. Jeho máma je každopádně blondatá a ze sluníčka maximálně tak zčervená.

Frank Kobolt se vzadu zvedl ze svého místa. Sbalil si noviny a zamířil ke dveřím. Cecílie čekala, dokud neodejde, aby po něm mohla uklidit stůl a připravit ho pro další hosty.

Když ji míjel, mrkla honem na noviny, které držel v ruce. Papír byl ztvrdlý a zažloutlý. *Očekávejte slunečné počasí*, hlásil titulek. Něco takového se v novinách píše, když se nic jiného neděje.

Muž se zastavil u tácu s ovocem vedle Cecílie a odložil noviny, aby si vybral jablko s sebou. Cecílie ze stolu hadříkem setřela drobečky. Znovu pohlédla na noviny a strnula. Bylo na nich datum středa 28. července. Dneska bylo úterý 19. července. Vyschlo jí v krku a stěží se nadechla. Noviny byly téměř rok staré. Byly ze dne, kdy její maminka zmizela.

Není červená jako červená

Třetí a sedmý schod na schodišti vedoucím nahoru do věže vrzaly. Aby ten ošklivý zvuk Cecílie nemusela poslouchat, brala to vždycky po dvou schodech.

Věž čněla vysoko nad zbytek domu a nabízela výhled na všechny strany. Za plaňkovými ploty a vonavými záhony růží vykukovaly staré dřevěné domy s dělenými okny a s překypujícími květinovými truhlíky. Kolem dokola nebyl žádný obchod ani továrna. Po úbočí kopce se vinula cesta do města, proplétala se mezi statky a rozkvetlými loukami.

Modrou letní oblohu narušovala jen bílá čára po letadle. Slunce se odráželo v moři a vlny za starou plachetnicí v něm úplně jiskřily. Dole na pláži stavělo pár dětí hrady z hrubého písku.

Přešla přes pokoj k oknu na druhé straně a vykoukla z něj dolů do zahrady za domem. Staré jabloně

už odkvetly a na jejich větvích vyrašila drobná zelená jablíčka. Ze střechy vzlétl holub a namířil si to k lesu. Všude panoval takový klid, že bylo téměř k nevíře, jak ji v noci vystrašil pouhý šramot. Jenže venku někdo skutečně chodil. Klikla se pohnula. A to ji fakt vyděsilo, jenže teď za světla to působilo hloupě. Z pomyšlení na to jí stále nebylo dobře, ale neměla chuť o tom nikomu vyprávět.

Vypadalo to na horký den, a tak Cecílie otevřela okna na všechny strany. Průvan jemně pohyboval záclonami.

Zastavila se před fotkou maminky, kterou dostala od Ebby. Vložila si ji do rámečku a postavila na komodu. Na zdi nad ní měla rozvěšené všechny novínové výstřižky z doby, kdy maminka zmizela. Snímek, který otiskli v novinách poté, co ji konečně našli, zežloutl a zkroutil se na okrajích. Cecílie dvěma prsty přejela po starém novinovém papíře. Maminka ležela na nosítkách, které čtyři muži zvedali z pláže. Byla zakrytá tlustým přehozem, ale zpod okraje vykukoval cíp jejích červených šatů a vláčel se po kamenech.

Na zarámované fotce se máma usmívala od ucha k uchu. Nepoužívala moc make-upu, neměla to zapotřebí. Opálená pleť byla hladká jako zrcadlo a černé obočí jemně rámovalo rozzářené modré oči. Na sobě měla přiléhavé červené šaty, byla v nich jako proutek.

Čtvrt hodiny poté, co maminku vyfotili, zmizela a uběhl týden, než ji Starouš Tim našel ve vodě u Úhořího ostrohu.

Jenže na těch dvou fotografiích neměla na sobě stejné šaty. Ty na fotce od Ebby byly celé červené, kdežto ty z novin měly dole výrazný bílý pruh.

Schodiště vedoucí z knihovny zavržalo. Vzápětí zaslechla šmátrání Egonových tlapek. Vydrápal se na poslední schod a s vyplazeným jazykem se k ní rozběhl. Za ním vstoupili Une a Leo.

Cecilie si klekla, sklonila se k Egonovu mokrému čumáku a podrbala ho za ušima. Egon byl Unin pes. Bydleli ve staré kapitánské vile u mola, kde Unin táta kotvil svoji rybářskou loď. Unina maminka říkala, že Egonův táta byl policejní pes, ale Egon vypadal spíš jako směsice pudla a labradora. Byl malý, a i přes huňatý kožich, díky kterému vypadal větší než ve skutečnosti, jim sahal jen ke kolenům. V penzionu byli sice psi zakázaní, ale Egon si stejně dělal, co chtěl. To proto dostal takové jméno. Protože měl velké ego.

„Řekni Une o tom chlápkovi se starými novinami,“ vybídl Cecilii Leo a usadil se vedle ní.

Egon k němu popošel, aby mu olízl obličej. Nevypadal ani náhodou na to, že by mu v žilách kolovala policejní krev, ale vzhled může klamat. Podobně jako u Une. Byla vysoká a nebojácná, zrovna jako kluk.

Měla tmavé kudrnaté vlasy, spoustu pih a na sobě obvykle pytlovitou mikinu, děravé džíny a špinavé tenisky, takže ji většina lidí považovala za kluka.

„Jakými starými novinami?“ zeptala se Une a podržela se vzadu na stehnu.

„O nic moc nejde,“ vysvětlila Cecílie a znovu se zvedla. „Prostě seděl u snídaně s loňskými novinami.“

„Z 28. července,“ dodal Leo.

„To je ten den, kdy tvoje mamka zmizela?“ chtěla se Une ujistit.

Cecílie přikývla.

„V novinách o ní ale nic být nemohlo,“ navázal Leo. „Zmizela večer a noviny vycházejí ráno.“

Cecílie se otočila ke stěně s výstřižky. V některých titulcích bylo zmíněno jméno její maminky.

„Ještě něco jsem vám neřekla,“ pokračovala Cecílie a sundala ze zdi napínáčky, které tam držely noviny. „Nový obrázek její maminky na nosítkách.“ Podívejte na její šaty,“ podala fotku Leovi.

Leo odstrčil Egona a vzal si od ní výstřižek, na kterém z nosítek visel cíp červených šatů. Nevypadal, že by chápal, co má Cecílie na mysli.

Cecílie mu podala zarámovaný obrázek s fotkou, co dostala od Ebby. Leo si ho vzal a díval se z jedné fotky na druhou. Pak vykulil oči.

„To přece nejsou stejné šaty!“ vyrazil ze sebe.

Une se k němu sklonila.